

Peter Svedberg – Rådhuset, Ö-vik (till 14 sep)

Bilden är ett bländverk och det tillfälliga ljuset som når ögats näthinna är allena rådande. I ljusbrytningar, som i ett prisma, eller i dubbla och vinklade glasfönster, uppstår flera bilder samtidigt och ögat kan inte värja sig. Beträktaren måste hålla blicken stilla för att göra *ett val* bland de skiftande visuella erbjudandena.

Eller låta bildflödet passera som ett strömmande vatten av intryck, som vågskvalp, som en serie tillfälliga fragment från olika håll vilka samlas till försäljning på ögats torg, och där betraktaren kan gå omkring och välja och vraka eller helt avstå från val, bara låta ljuset rulla fram en och samma berättelse men hela tiden från *olika håll*.

Spegelglaset lurar oss ständigt. Man känner igen sig, men ändå känner man inte igen sig på riktigt. Det lockar betraktaren därför att det bryter sönder vaneseendet, men så fort man accepterat den nya (demonterade) bilden påkallar den verkliga ursprungsbilden på uppmärksamhet. Det uppstår ett växelspel, mellan utgångsbilden som finns i bakgrunden men som vi inte kan se och de transformerande, reflekterande bilder som kastas mot oss via det material som transporterar ljuset. Det uppstår en alternativ verklighetsbild som sätter fantasin i rörelse, och som får oss, kanske, i bästa fall, att på nytt börja betrakta den direkta verkligheten framför oss med nya ögon.

Videokonstnären Peter Svedberg visar åtta bildkonstruktioner på Rådhuset som samtliga handlar om nedbrytningen av bilden, och framkallandet av en rekonstruerad och mångtydig ny version, eller snarare vision av bilden. På den stora väggen i konsthallen, i "The forgotten years of American film history", har han låtit 40 små porträtt av amerikanska filmstjärnor "filtreras" bakom sammanpressade och kantställda glasskivor, vilket gör att fotografiet sätts i rörelse vid ögats förflyttning över bilden. Ungefär som när man betraktar sitt ansikte över en vågig vattenyta. I det anknytande skulpturala verket "Movie star" har han vridit om perspektivet till det nästan osannolika. Ett stort antal på högkant ställda tjocka glasskivor är vinklade framåt mot en samlande brytpunkt, där man i de sammanpressade glaskanterna ser skymten av ett porträtt. Fotografiet har, vad jag kan förstå, på ett sofistikerat sätt elektroniskt

projicerats genom varje glas i glasets längdriktning och synliggjorts just där samtliga glasens kanter möts. I videoverket "Hexagon 2" har en skärmbild av filmade blomblad och fjärilsvingar brutits upp av andra snedställda skärmglas, vilket skapar kalejdoskopiska och hallucinatoriska effekter. Peter Svedberg arrangerar bildskulpturerna som ett slags flashiga, visuella möbler eller inredningsobjekt, där den yttre genomarbetade formen på verkets konstruktion får minst lika stor betydelse som den transformerande bildvision som den frambringar.

The media is the message. Utställningen blir en uppvisning i hur man med experimentell teknik kan skapa nya och åter nya avlagringar av i sig utnötta bilder och schabloner. Det blir till en elegant och minimalistiskt komprimerad berättelse av bildens alla återreflekerande möjligheter, tills bara det yttre dekorativa skenet kvarstår. Det är vackert och avskalat, och det enda som oroar är konstruktionernas både brutala och hipa design. Som om ursprungsbilden har kommit ännu längre ifrån oss bakom ytans fetischism, eller om det är så att spegelbilden redan vunnit slaget. Frågan kvarstår för ögat. Spegel, spegel på väggen där...

Jan K Persson